

mentation mod den Opfattelse, som vi have, at Landets Selvstændighed bedst bevares ved en Befæstning af Kjøbenhavn fra Landsiden. Det ærede Medlem fra Stege (Vojfen) har jo ganske vist ogsaa antydet som en Opgave, at det Spørgsmaal maatte undersøges, om man skulde gjøre Kjøbenhavn til en aaben By. Jeg har ikke opfattet det som et Program fra hans Side, da det vistnok ogsaa vilde staa i Modstrid med de Beslutninger, der tidligere ere tagne her i Thinget, hvor man har hævdet Kjøbenhavns Befæstning mod Søssiden, idet man ved forskjellige Leiligheder har givet Midler til at forstærke den. Naar Kjøbenhavns Befæstning fra Søssiden altsaa beholdes, mener jeg, at Kjøbenhavn faktisk er befæstet, man kan ikke slyde sig ind under, at naar en By kun er befæstet paa den ene Side, er den s'en aaben By og altsaa maa behandles anderledes end en Fæstning. Vi have set et sørgeligt Exempel derpaa i sidste Krig i 64, hvor Sønderborg jo blev bombarderet, naagt den ikke var befæstet, men der kun paa den anden Side af Sundet laa en befæstet Linie, nemlig Dybbøl-Stillingen. Det var nemlig tilstrækkelig ifølge Folkeretten til at bombardere Sønderborg. Er altsaa Kjøbenhavn befæstet fra Søssiden, vil der være en Mulighed for, at Fjenden sender Tropper i Land og bombarderer os fra Landsiden og paa den Maade kommer i Besiddelse af Byen. Jeg skal heller ikke komme ind paa, hvad der kunde være at gjøre af personlige Bemærkninger i Anledning af de Udtalelser, der ere faldne fra forskjellige Sider. Jeg mener, at de gavne ikke Sagen, fra hvilken Side, de saa komme. Dette er, som den ærede sidste Taler sagde, en saa alvorlig Sag, at man bør kunne diskutere den uden at komme ind paa Personligheder. Jeg regner dertil forskellige Udtalelser af ærede Medlemmer, som have betegnet min Stilling som særlig bunden. Jeg er aldeles ikke bunden paa nogen som helst Maade. Jeg har vistnok ved forskellige Leiligheder været i Uoverensstemmelse med den høitærede Krigsminister, uden at det berører denne Sag. Navnlige vil jeg ogsaa derved gjøre den Bemærkning, at jeg i alt Fald har søgt saavidt muligt for, at holde det ganske korte Foredrag, jeg holdt forleden, saa objektivt som muligt, fordi jeg ikke gjerne vilde have, at der skulde blandes fremmede Motiver ind i Diskussionen. Jeg haaber ogsaa, hvis denne Diskussion skal føres videre, at vi saa kunne være fri for Bemærkninger, som ikke have nogensteds hjemme.

S. Pedersen: Siden jeg i Formiddags forlangte Ordet, er min Mening bleven udtalt af flere ærede Medlemmer, saa jeg kan indskrænke mig til nogle ganske faa Bemærkninger navnlig for at motivere min egen Afstemning. Jeg kan da ikke forstaa den megen Talen om, at Fjenden i en kommende Krig vil søge Kjøbenhavn og der begynde Krigen. Jeg kunde saa godt forstaa det, dersom Fjenden havde den Mening, at vi fuldstændig vilde lægge Hænderne i Skjødet og sagde: Lad komme, hvad komme vil. Ja, saa vilde Fjenden søge til Kjøbenhavn; men noget Saadant er da heller ikke vor Mening. Jeg tror, vi skulde værge os saa godt som muligt med de Forsvarsmidler, vi have; men saa tror jeg heller ikke, at Fjenden vil gjøre Landgang paa Sjælland. Jeg veed nemlig ikke, hvorfor han skulde gjøre det. Nei, det, som Fjenden vil, er som det ærede Medlem for Veile Amts 4de Valgkreds (S. Jørgensen) sagde i Formiddags, han gaar hen og lægger sig i Sjælland og Fyn, lader Sjælland og Fyn betale, hvad det koster, og bliver liggende, indtil Kjøbenhavn kommer af sig selv, og da vil Kjøbenhavn, ja man kan sige Danmark, være nødt til at gaa ind paa de Betingelser, Fjenden foreskriver, selv om han sidder i Sjælland og Fyn. Men selv om vi faae Kjøbenhavn provisorisk befæstet, hvad vilde vi saa forsvare denne Befæstning med? Jeg er enig med det ærede Medlem fra Nørre-Sundby (Tutein), der sagde forleden, at Venstremænd kunde vi ikke bruge, og det tror jeg heller ikke. Jeg tror ikke, at Venstremænd vilde være lige gode Soldater i en saadan provisorisk Fæstning. Hvad have vi saa tilbage? Ja, vi have saa de konservative Klubber, Livjægerne og maaste nogle af de selvbestattende Kvinder. De kunde muligvis gaa med til det mere kristelige Arbejde at gaa i Krig end sættes til at styre de Fattiges Kasser! Maaste! Men jeg tror i alt Fald, det vilde blive for Faa til, at forsvare en saadan Fæstning med. Nu sagde det ærede Medlem fra Fredensborg (Hage) forleden Dag: Ja, naar vi faae Krig, vilde Soldaterne have glemt, at det var provisoriske Værker, der skulde forsvare. Ja, der staar i Wisen „Om hundred Aar er Alting glemt“, og skal det være saa længe, da er det muligt, at Soldaterne ville glemme, at det er provisoriske Værker. Men saa siger det ærede Medlem — jeg veed ikke, om han har været med i Krigen — at Soldaterne ville hellere være paa en Fæstning, navnlig paa Garderhøifortet, end staa paa en Kornmark, ja, jeg tror ikke, de ville. Min Stilling i Krigen 1864 var den, at jeg ønskede at staa i aaben